

се хвалѣше Тънкия и като че искаше да му каже: ама само съ десетъ ли стотачета искашъ да минешъ?

Павелъ като че разбра желанието на кръчмаря и нѣкакъ гордо повеле: занесете на всички хора по едно стотаче отъ мене. Да се помни днешния день!

Кръчмарьтъ се усмѣ до уши.

Тънкия скочи, като вдигнатъ отъ пружина, почна да пълне стотачетата, а жена му ги разнесе.

— Който черпи — пакъ да черпи, — се обади единъ отъ къмъ дъното на кръчмата и вдигна стотачето.

— Каквото мислишъ, него да стиснешъ! — пожела други.

— Отъ колело спица отъ булка...

Додаде трети, съ неприлична усмивка.